

Розділ 14 -- "Вознесіння"

«Нарешті ми продали свій хутір і поїдемо на Аляску», — оголосив Альоша Чеснослов своєму другові Іванові через сорок днів після початку Пасхи. Альоша прийшов до Івана в гості.

— Холодно там, — сказав Іван. «Ти пам'ятаєш Антипа Святогорова? Упокой його душу. Ну, минулого літа туди переїхала його дружина Євгенія з ще п'ятьма сім'ями, і вона потім написала Маші. У своєму листі вона сказала, що їй довелося дуже важко працювати на рибальському консервному заводі поблизу їхнього село, яке вони назвали на честь нашого покровителя святого Миколая. Я думаю, вона сказала, що місце, де вона працювала, називалося Гомер».

«Те, що ти кажеш, — правда, — сказав Альоша, — і я також отримував листи від друзів, у яких говорилося, що рибальська промисловість дуже конкурентна і що вони думають будувати власні човни. Але вони також сказали мені, що є багато будівельних робіт для мене та для моїх трьох синів».

«Маша розповідала мені, що Євгенія писала, що перші сім'ї мусили таборувати в наметах на гравійній дошці, — продовжив Іван. «В одному з наметів сталася пожежа, дівчина згоріла, а її мати залишилася в шрамі на все життя».

— Я про це не чув, — сказав Альоша. "Мені сказали, що чоловіки почали будувати будиночки з ялинового лісу, який був розташований на 640 акрах землі, яку вони спільно купили. Їм також довелося орендувати кілька бульдозерів, щоб розчистити під'їзну дорогу до села Миколаївськ із сусіднього доріг, що ведуть углиб країни від Анкор-пойнта».
"Коли ти переїжджаєш туди?" запитав Іван.

— Як тільки папери підпишуть і ми отримаємо гроші від Титульної компанії, — відповів Альоша.

«Як ваша родина ставиться до переїзду в цю холодну країну?» запитав Іван.

— Мої сини спочатку не хотіли переїжджати, тому що у них тут багато друзів, — відповів Альоша. "Петя не хотів їхати, тому що, як мені потім сказав Тихон, у нього тут були всі зв'язки з наркотиками. Це була одна з головних причин, чому я хотів звідси переїхати. Брудні хіпі кишать скрізь, як мухи на гній. Повіриш, Петя хотів відростити волосся, як у дівчинки. До чого цей світ котиться?»

— Що ти зробив, коли він захотів відростити собі довге волосся? — поцікавився Іван.

— Я зробив так, як велить наша свята книга, — відповів Альоша суворим голосом. — Я шмагав його шкіряним ременем вісімнадцять разів.

— Але ж йому двадцять один рік, — здивовано сказав Іван.

— Це правда, — відповів Альоша. «Але він живе в моєму домі. І поки він живе в моєму домі, він буде мене слухатися і не приносить брудних американських звичаїв у мій російський дім». Його обличчя почервоніло від злості.

— Думаєш, він виправиться на Алясці? запитав Іван.

— Молю Бога, — сказав Альоша, коли в його очах навернулася сльоза. «Я б не хотів втратити його чи двох інших своїх хлопців через спокуси цього американського світу».

«Я співчуваю вашій ситуації, — сказав Іван, — але я б не хотів опинитися на вашому місці. Це довгий і важкий шлях».

— Знаю, — сказав Альоша. Він опустил очі на землю, думаючи про довгу, важку дорогу. «Нам доведеться орендувати вантажівку, щоб перевезти всі наші меблі та речі. Ми з Петею будемо їздити по черзі».

«Що скажеш, щоб ми востаннє піднялися на гору Худ?» — запитав Іван веселим голосом. Він змінив тему, бо побачив, що його друг починає відчувати розчарування. «Можна запросити Андрія Ріброва і його родину. Буде як у старі часи».

— Гей, це гарна думка, — сказав Альоша. «Мені б хотілося ще раз побачити цю гарну гору, перш ніж ми підемо».

«Два дні тому була легка хуртовина, — сказав Іван, — тож мав би випасти гарний сніг, щоб покататися з дітьми з гірки на санчатах».

«Сьогодні ввечері служба Вознесіння, так?» — запитав Альоша.

— Тож завтра можемо йти, — сказав Іван. «Святковий день, і ми не будемо працювати. І Андрію теж не доведеться йти на цементний завод».

«А якщо ми не підемо завтра, а це четвер, — подумав уголос Альоша, — то доведеться чекати суботи чи неділі».

— Ні, ходімо завтра, — сказав Іван.

«Ладно» (О.К.), — погодився Альоша.

Того вечора (Православна Церква прийняла традицію Старозавітної Церкви починати 24-годинний період із заходом сонця попереднього дня, тому вечірня служба завжди належала наступному дню) парафіяни зібралися для завершення сорока день Пасхи (Великдень). Вони тричі відспівували літургію «Воскресіння Христове» на згадку про славну подію, яка була в їхніх серцях і думках від початку Великого свята, коли вони своїми устами стверджували: «Христос воскрес із мертвих, побивши смерть смертю і дарування життя тим, хто в гробі». На східній стіні над іконами та свічками ще висіли пасхальні прикраси; на стіні висіло п'ять чудових букетів квітів, а між букетами був восьмикінецьний російський православний хрест з ініціалом «Х» зліва від хреста та ініціалом «В» з правого боку хреста. ; ініціали означали «Христос Воскресе».

Миколаю, якому цього року мало виповнитися 12 років, тепер дозволили читати Святе Письмо. Він опанував техніку повторення слів у ритмічній каденції під час читання. Він також тепер завжди носив до церкви лестовку (вервиці з вовни) і свій улюблений підручник (молитовник), які йому два роки тому подарував його хрещений батько Василь. Він ніколи не забував, чого навчив його хрещений батько; щоразу, коли він кланявся до землі й торкався червоного ромба посередині, він думав

про Христа; і щоразу, коли він підводився з колін і бачив дванадцять трикутників, утворених трьома квадратами, що розширювалися (які, здавалося, робили восьму повороту вправо з кожним розширенням), він думав про дванадцять апостолів. Однак він так і не з'ясував, чому три квадрати були зеленими, рожевими та фіолетовими з квітами, ані чому там був небесно-блакитний фон, а потім жовта рамка з квітами.

Коли віруючі заспівали «ісповідання православної віри», голос Миколая, як солодка пісня солов'я, піднявся над іншими голосами. Він додав особливого посилення гучності, коли перейшов до свого улюбленого розділу:

**"И воскресшаго в третий день
по писаниих. И возшедшаго на небеса,
и сидяща одесную отца.
И паки грядущаго со славою,
судити живым и мёртвым,
его же царствию несть конца."**

(На третій день Він воскрес на виконання Писання; Він вознісся на небо і сидить праворуч Батька. Він знову прийде у славі, щоб судити живих і мертвих, і Його Царству не буде кінця .)

Кожного разу, коли Миколай досягав цього розділу у сповіданні православної віри, він уявляв собі сцени зі священної книги, яку Симеон дав йому в подарунок після того, як він навчився читати зі значною майстерністю та швидкістю. У святій книзі йшлося про видіння учня святого Василя Григорія. Микола провів багато годин, дивлячись на картини неба, а найбільше часу він присвятив барвистій плиті Христа, що сидить на небі по праву руку від Бога-Отця.

Після закінчення нічної служби можна було побачити золоті промені сонця, що пробивалися над засніженим гірським масивом Каскад. Це

був чудовий день, щоб поїхати на машину до величної гори Худ, яку можна було побачити з долини Вілламет, де скромно стояла маленька церква прямокутної форми. Андрій віз свою сім'ю з п'яти чоловік на своєму новому плімут-універсалі; Іван перевіз свою сім'ю з п'яти осіб у своєму новому кемпері Ford; Альоша дозволив синові Петі підвезти сім'ю в гори на своєму Pontiac Grand Prix. Вони проїхали приблизно тридцять миль по 99E вздовж річки Вілламетт, а потім повз Орегон-Сіті почали рівномірний підйом, що залишився сорок миль до вершини.

Дійшовши до Тімберлайн-Лодж, яка була схожа на старовинний кам'яний замок, вони припаркували свої машини й пішли гратися у щойно випав сніг. Місцями було достатньо утрамбованого снігу, щоб кататися на привезених санях і снігових гірках. Діти почали ліпити сніжки та кидати їх один в одного. Жінки залишилися разом і спостерігали, а чоловіки гралися з дітьми, доки вони не втомилися більше гратися, і замість цього вирішили постояти і поговорити. Петя і Михайло зникли десь за будиночком.

— Маша, — сказала Параскева, застібаючи теплу куртку. — Чому ти не сказала мені, що чекаєш дитину?

— Я мало кому розповідала, — відповіла Маша, яка починала показувати.

"Скільки місяців ти разом?" — запитала Варвара. Вона кілька разів чхнула, коли відчула, як з гори подув холодний вітер.

— Думаю, близько п'яти, — відповіла Маша. «Анастасія знайшла лікаря в Портленді, і вона порадила мені піти до неї. Я послухалася поради Анастасії. Лікар дуже мила. Вона сказала мені, що я маю народити дитину наприкінці вересня».

— Анастасія теж чекає дитину? — запитала Параскева здивованим тоном.

«Останній раз, коли ми були вдома у Великова, — пояснила Маша, — Зінаїда сказала мені, що Анастасія ходила до лікаря перевіряти, чи не вагітна».

— І що вона дізналася? — нетерпляче запитала Варвара.

"Вона дізналася, що розвивається маленький ембріон, і що вона на третьому місяці вагітності", - розповіла Маша.

Саме тоді до Маші зі сльозами на очах підбіг маленький п'ятирічний Паша.

— Ой-ай, — скрикнув Паша на все горло.

"Що трапилось?" — запитала Маша, беручи свого хлопчика на руки, щоб втішити його.

«Нестор вдарив мене сніжкою по обличчю», — кричав Паша.

— Нестор! — скрикнула Параскева. — Ходи сюди!

Нестор був на кілька років старший за Пашу, і він скористався своїм віком і розміром, щоб порозважатися з Пашею. Інші діти були більші за Нестора, і йому не подобалося почуватися осторонь, тому він використав найменшу людину навколо як цапа відпущення. Дві матері змусили своїх двох хлопчиків вибачитися одна перед одною, і незабаром вони знову подружилися.

Чоловіки бачили незначне порушення, але не думали про це. Хлопчики залишаться хлопцями, думали вони. Крім того, вони були надто зайняті розмовами про Аляску, щоб займатися дрібницями.

"Минулого тижня я отримав листа від Артемія П'яткіна", - сказав Андрій Рібров, який тримав руки в піджаку. «Він сказав, що вони починають прокладати лінії електропередач, і незабаром у них буде електрика і всі зручності сучасного життя, які ми маємо тут».

— Розумник, — прокоментував Іван. «Дотримуйтеся старого, але не відмовляйтеся від нового, якщо воно служить корисній меті».

«І далі він заявив, — продовжив Андрій, — що тамтешній уряд дуже приязний до них. Коли представники півострова Кенай запитали їх, чому вони хочуть жити на Алясці, Артемії сказав їм, що вони хочуть повернутися до свого життя в громаді, володіти землею та домівками,

жити в злагоді з сусідами, захищати цілісність старої віри та виховувати дітей із мінімальним ризиком зараження від сучасних спокус».

— Він їм усе це розповів? — здивовано спитав Альоша.

«Він дуже любить говорити», – жартівливо сказав Андрій.

«Він не сказав їм, що у нього п'ять дочок, і що він не хоче, щоб вони пустувалися з американськими хлопцями», - сказав Альоша. «Ось чому він справді поїхав на Аляску».

«Я чув, що він взявся за нього, тому що думав, що 1966 рік стане кінцем світу, тому що минуло 300 років відтоді, як проклятий Никон у 1666 році приніс знищення нашому народу і нашим священним книгам», — заявив Іван.

«А минулого року перед від'їздом, — додав Андрій, — він сказав мені, що від створення світу минуло сім тисяч років, і тому друге пришествя Христа може настати будь-коли».

Чоловіків перебив гучний крик Варвари.

— Альоша! — гукнула вона з відстані сорока футів, де жінки водночас спостерігали за розмовними чоловіками та забавними дітьми. — Де Петя?

— Пішов із Михайлом на будиночок, — крикнув у відповідь Альоша.

— А чому б вам не піти їх знайти, — покликала Варвара. «Дітям стає холодно. Нам треба повертатися».

Альоша пішов шукати двох своїх синів. Він не помітив, що вони ховаються за деревами, коли проходив повз них і заходив у будиночок.

— Напевно, він нас шукає, — сказав Михайло, коли страх стиснув його серце, коли він побачив батька. Він передав кусочок марихуани назад Петі і жестом руки показав, що більше не хоче.

— Не будь таким параноїком, — сказав Петя, взявши дбайливо згорнуту паличку від бур'янів і глибоко вдихнувши. За останні три роки у нього

сформувалася така звичка палити марихуану, що він більше не міг від неї позбутися. Одного разу, коли його схопили і він півроку сидів у в'язниці, він думав кинути цю звичку; але як тільки він вийшов і знову зустрів своїх колишніх партнерів по курінню, він знову захопився.

— Тато на нас розсердиться, — сказав Михайло. — Я йду назад.

— Почекай, — сказав Петя, намагаючись стримати одурманливий дим і водночас говорити. «Мені потрібна ще пара ударів, щоб піднятися».

Поки Петя отримав ще пару ударів, його голова кружляла в хмарах, і він був повністю втрачений для навколишнього світу.

«Вау, це важко», — вигукнув Петя, заплющивши очі й подумки спостерігаючи за кружлянням кольорів і форм. «Я залишуся тут і помандрую під цим деревом. Ти повернись і скажи їм, що я буду там за пару хвилин».

— Ти божевільний, — сказав Михайло. «Тато знову відшмагає тебе батогом, якщо дізнається, що ти знову куриш траву (марихуана). І мене він теж отримає за це».

— Більше він мене бичувати не буде, — бунтівно сказав Петя з посмішкою на обличчі. «Наступного разу, коли він спробує, я втечу назавжди». Петя притулився до сосни і дозволив розуму захопити себе у внутрішню подорож тілесних відчуттів і насолод.

— Ходімо, поки він не повернувся, — благав Михайло.

«Я б краще полежав тут і подумав про ту американську дівку, яку зустрів минулого тижня в Салемі», — хтиво сказав Петя, відчувши, як по спині піднялося поколювання.

— Я йду, — сказав Михайло. Він залишив Петю в ейфоричному стані. Михайло не наважився сказати батькові, що був у Петі. Він збрехав і сказав, що Петя сам пішов у ліс.

Минуло годину, коли Петя вийшов із засніженого лісу і повернувся до батьків, що чекали. Інші дві сім'ї роз'їхалися, і Альоша сердився, що йому довелося розповідати друзям, що, може, Петя заблукав, коли в

глибині душі він знав, що його знову десь обкаменують. Альоша дорікнув синові, але Петя лише посміхнувся батькові у відповідь безглуздим поглядом.

Через дев'ять днів Альоша спакував усе своє мирське майно у вантажівку U-Haul і поїхав із дружиною та трьома синами на Аляску. Він сподівався, що 49-й штат стане кращим місцем для його трьох синів. Петя сподівався, що йому вдасться забити на якийсь хорошу траву в північній країні, коли він сідав за кермо великої вантажівки та співав «На північ до Аляски».

Chapter 14 -- "Ascension"

"We finally sold our farm, and we'll be moving up to Alaska," announced Alyosha Chestnoslov to his friend Ivan forty days after the beginning of Paskha (Easter). Alyosha had come over to Ivan's house for a visit.

"It's cold up there," said Ivan. "You remember Antip Svyatogorov? God rest his soul. Well, his wife Evgenia moved up there with five other families last summer, and she wrote later to Masha. In her letter she said she had to work real hard in a fishing cannery near their village, which they named after our patron saint, St. Nikola. I think she said the place where she worked was called Homer."

"What you're saying is true," said Alyosha, "and I also have received letters from friends saying that the fishing industry is very competitive and that they were thinking of building their own boats. But they also told me that there is a lot of construction work for me and for my three sons."

"Masha told me Evgenia wrote that the first families had to camp out in tents on a bed of gravel," continued Ivan. "There was a fire in one of the tents, and a girl was burned to death and her mother was scarred for life."

"I didn't hear about that," said Alyosha. "I was told that the men had begun building cabins out of the spruce wood that was located on the 640 acres of land they had jointly purchased. They also had to rent out some bulldozers to clear out an access road to Nikolaevsk Village from the nearby roads leading inland from Anchor Point."

"When are you moving up there?" asked Ivan.

"As soon as the papers are signed and we get our money from the Title Company," answered Alyosha.

"How does your family feel about moving to that cold country?" asked Ivan.

"My sons didn't want to move at first because they have many friends here," answered Alyosha. "Petya didn't want to go because, as Tihon told me later, he had all his drug connections here. That was one of the main reasons why I wanted to move away from this place. The dirty hippies are swarming everywhere like flies on manure. Would you believe it, Petya wanted to grow his hair long like a girl. What is this world coming to?"

"What did you do when he wanted to grow his hair long?" inquired Ivan.

"I did like our holy book commands us to do," answered Alyosha in a stern voice. "I whipped him with a leather belt eighteen times."

"But he's twenty-one years old," said Ivan in a surprised voice.

"That's true," responded Alyosha. "But he lives in my house. And as long as he lives in my house, he will obey me and not bring filthy American customs into my Russian home." His face turned red with anger.

"Do you think he'll straighten out in Alaska?" asked Ivan.

"I pray to God he will," said Alyosha as a tear began to expand within his eye. "I'd hate to lose him or my other two boys to the temptations of this American world."

"I sympathize with your situation," said Ivan, "but I'd hate to be in your shoes. It's a long, hard road."

"I know," said Alyosha. He cast his eyes down on the ground as he thought of the long, hard road. "We'll have to rent a truck to move all our furniture and belongings. Petya and I will take turns driving it."

"What do you say we take a ride up to Mt. Hood one last time?" asked Ivan in a cheerful voice. He changed the subject because he saw that his friend was beginning to feel despondent. "We could invite Andrey Ribrov and his family. It'll be just like old times."

"Hey, that's a good idea," said Alyosha. "I'd love to see that beautiful mountain one more time before we leave."

"There was a light snowstorm two days ago," stated Ivan, "so we should have some nice snow to ride down the hill on the sleds with the kids."

"Tonight's the Ascension service, right?" asked Alyosha.

"So we can go tomorrow," said Ivan. "It's a holyday, and we won't be working. And Andrey won't have to go to the cement plant, either."

"And if we don't go tomorrow, which is Thursday," thought Alyosha out loud, "we'll have to wait till Saturday or Sunday."

"No, let's go tomorrow," said Ivan.

Ладно

"Ladno" (O.K.), agreed Alyosha.

That evening (the Orthodox Church had accepted the tradition of the Old Testament Church to begin the 24-hour period with the sunset of the previous day, and thus the evening service always belonged to the following day), the parishioners gathered to conclude the forty day Paskha (Easter) season. They chanted the "Resurrection of Hristos" liturgy three times to commemorate the glorious event that was in their hearts and minds ever since the beginning of the Great Feast, when they had affirmed with their mouths: "Hristos is risen from the dead, trampling down death by death, and bestowing life upon those in the tomb." The Paskha (Easter) decorations were still hanging on the eastern wall above the ikons and candles; there were five magnificent bouquets of flowers hanging across the wall, and between the bouquets was an eight-limbed Russian Orthodox cross with the initial "X" on the left side of the cross and the initial "B" on the right side of the cross; the initials signified **Христос воскрес** "Hristos Voskresye" (Hristos is risen).

Nikolai, who would turn 12 later in the year, was now allowed to read from the Holy Scriptures. He had mastered the technique of chanting the words in a rhythmic cadence as he read. He also now always carried to church a lestovka (woolen-beaded rosary) and his favorite podruchnik (prayer cloth), which his hrostniy (godfather) Vasily had given him two years ago. He never forgot what his godfather had taught him; each time he bowed to the ground and touched the red diamond-shape in the middle, he thought of Hristos; and each time he got up from his knees and saw the twelve triangular shapes which were formed by three expanding squares (which seemed to make an eighth of a turn to the right with each expansion in size), he thought of the twelve apostles. He had never found out, though, why the three squares were green, pink, and purple with flowers, nor why there was a sky-blue background and then a yellow frame with flowers.

"исповедание православныя веры"

When the worshippers chanted the "ispovedaniye pravoslavniya veri" (profession of the Orthodox faith), Nikolai's voice rose like the sweet song of a nightingale above the other voices. He added a special amplification of volume when he came to his favorite section:

"И воскресшаго в третий день
по писаниих. И возшедшаго на небеса,
и седяща одесную отца.
И паки грядущаго со славою,
судити живым и мёртвым,
его же царствию несть конца."

(On the third day he rose again in fulfillment of the Scriptures; he ascended into heaven and is seated at the right hand of the Father. He will come again in glory To judge the living and the dead, And his kingdom will have no end.)

Each time Nikolai reached that section in the profession of the Orthodox faith, he pictured in his mind the scenes from the holy book which Simeon had given him as a gift after he had learned how to read with considerable skill and fluency. The holy book was about the visions of St. Vasily's disciple Grigory. Nikolai spent many hours looking at the pictures of heaven, and the one that he spent most time on was the colorful plate of Hristos seated in heaven on the right hand of the Father-God.

After the night service ended, the sun's golden rays could be seen spearing their way up over the snow-capped Cascade mountain range. It was a beautiful day to go on a drive to the majestic Mt. Hood, which could be seen from the Willamette Valley where the small rectangular-shaped church humbly stood. Andrey took his family of five in his new Plymouth station

wagon; Ivan took his family of five in his new Ford camper; Alyosha let his son Petya drive his family up to the mountain in his Pontiac Grand Prix. They drove about thirty miles on 99E along the Willamette River, then past Oregon City they started the steady climb for the remaining forty miles to the top.

When they reached Timberline Lodge, which looked like an ancient stone castle, they parked their vehicles and went to play in the freshly fallen snow. There was enough packed snow in places to ride the sleds and snow coasters that they had brought. The children began making snowballs and throwing them at each other. The women stayed together and watched, while the men played with the children until they were too tired to play anymore and decided to stand around and talk instead. Petya and Mihail disappeared somewhere behind the lodge.

"Masha," said Paraskeva as she zipped up her warm jacket. "Why didn't you tell me you were expecting a baby?"

"I didn't tell too many people," answered Masha, who was beginning to show.

"How many months are you along?" asked Varvara. She sneezed several times as she felt a cold wind blow down from the mountain.

"I think about five," answered Masha. "Anastasia found a lady doctor in Portland and she recommended that I go to her. I followed Anastasia's advice. The lady doctor is really nice. She told me I should have the baby toward the end of September."

"Is Anastasia expecting a baby, too?" asked Paraskeva in an astonished tone of voice.

"The last time we were over to the Velikov's house," explained Masha, "Zinaida told me Anastasia had gone to the lady doctor to see if she was pregnant."

"And what did she find out?" asked Varvara impatiently.

"She found out that there was a little embryo developing, and that she was three months pregnant," said Masha.

Just then little five-year-old Pasha came running up to Masha with tears in his eyes.

"Oh-ah," cried Pasha at the top of his lungs.

"What's the matter?" asked Masha as she took her boy into her arms to comfort him.

"Nestor hit me in the face with a snowball," screamed Pasha.

"Nestor!" screamed Paraskeva. "Idyi syuda!" (Come here!)

Nestor was several years older than Pasha and he had taken advantage of his age and size to pick on Pasha for some fun. The other kids were bigger than Nestor, and he did not like feeling left out, so he had used the smallest person around as a scapegoat. The two mothers had their two boys apologize to each other, and in no time at all they were on friendly terms with each other again.

The men saw the minor infraction, but they thought nothing of it. Boys will be boys, they thought. Besides, they were too busy talking about Alaska to bother with the small stuff.

"I received a letter last week from Artemy Piatkin," said Andrey Ribrov, who kept his hands in his jacket. "He said they're starting to put power lines in, and pretty soon they will have electricity and all the conveniences of modern life that we have here."

"That's a smart fellow," commented Ivan. "Stick to the old ways, but don't give up the new if it serves a useful purpose."

"And he further stated," continued Andrey, "that the government there is very congenial to them. When the Kenai Peninsula Borough asked them why they wanted to live in Alaska, Artemy told them that they wanted to return to a community life of their own, to own land and homes, to live in harmony with neighbors, to protect the integrity of the old faith, and to raise children with a minimum risk of contamination from modern temptation."

"He told them all that?" asked Alyosha in amazement.

"He likes to talk a lot," said Andrey in a jocular manner.

"He didn't tell them that he had five daughters, and that he didn't want them fooling around with American boys," said Alyosha. "That's why he really went to Alaska."

"I heard he took to his heels because he thought 1966 was going to be the end of the world because it was 300 years since the **проклятый** 'proklyatyi' (cursed) Nikon brought destruction to our people and our holy books back in 1666," stated Ivan.

"And last year before he left," added Andrey, "he told me that seven thousand years had passed since the creation of the world, and the second coming of Hristos could, therefore, come any day."

The men were interrupted by Varvara's loud shout.

"Alyosha!" she called from a distance of forty feet, where the women had been watching the discursive men and the frolicking children at the same time. "Where is Petya?"

"He went with Mihail to the lodge," yelled back Alyosha.

"Why don't you go find them," called Varvara. "It's getting cold for the children. We should be getting back."

Alyosha went to look for his two sons. He was not aware of them hiding behind the trees as he walked by them and went into the lodge.

"He's probably looking for us," said Mihail as fear gripped his heart when he saw his father. He passed the marijuana joint back to Petya and signified with a gesture of his hand that he didn't want any more.

"Don't be so paranoid," said Petya as he took the carefully rolled weed-stick and inhaled deeply. He had formed such a habit of smoking marijuana for the last three years that he was not able to break it any more. Once, when he was busted and had to sit in jail for six months, he thought of giving up the habit; but as soon as he got out and met his old smoking partners again, he was hooked again.

"Dad's gonna get mad at us," said Mihail. "I'm going back."

"Hold it a minute," said Petya as he tried to hold in the stupefying smoke and talk at the same time. "I need a couple more hits to get high."

By the time Petya took his couple more hits, his head was spinning in the clouds and he was totally lost to the world around him.

"Wow, this is heavy," exclaimed Petya as he closed his eyes and watched the whirling colors and forms in his mind. "I'm gonna stay here and trip out under this tree. You go back and tell them I'll be there in a couple of minutes."

"You're crazy," said Mihail. "Dad's gonna whip you again if he finds out that you're smoking grass again. And he'll get me for it, too."

"He's not gonna whip me no more," said Petya rebelliously with a smile on his face. "Next time he tries I'm gonna run away for good." Petya leaned back against the pine tree and allowed his mind to take him on an inner voyage of fleshly sensations and pleasures.

"Come on, let's go back before he returns," pleaded Mihail.

"I'd rather lay around here and think of the American chick I met last week in Salem," lustily said Petya as he felt a tingling sensation ascend up the back of his spine.

"I'm leaving," said Mihail. He left Petya in his euphoric state of mind.

Mihail did not dare tell his father that he had been with Petya. He lied and told him that Petya had gone off into the woods by himself.

It was an hour later when Petya meandered out of the snowy woods and came back to the waiting parents. The other two families had left, and Alyosha was angry at having to tell his friends that Petya maybe got lost when he knew down deep in his heart that he was somewhere getting stoned again. Alyosha reprimanded his son, but Petya just smiled back at his father with a blank look in his eyes.

Nine days later, Alyosha packed all his worldly possessions into a U-Haul truck and drove away with his wife and three sons to Alaska. He hoped that the 49th state would be a better place for his three sons. Petya hoped that he would be able to score on some good weed in the northern country as he sat behind the wheel of the big truck and sang "North to Alaska."

